

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8520010312
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8520010312.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.02.2022, v trestnej veci obžalovaného T. B. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona / ďalej len Tr. zák./ a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 8T/51/2020 zo dňa 02.07.2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného T. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného T. B., nar. XX.XX.XXXX F. P. Ľ., trvale bytom U. XXX/XX, U., t. č. bytom U.Á. XXXX/XX, P. Q. - P., G.. B., vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

- ako otec mal. T. B., nar. XX.XX.XXXX a mal. B. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXXX/XX, P. Ľ., ktorí sú v osobnej starostlivosti matky L. B.G., trvale bytom L. XXXX/XX, P. Ľ., v mieste trvalého bydliska, v okrese P. Ľ. a na iných miestach v období od 01.04.2020 až doposiaľ neplnil si riadne svoju vyživovaciu povinnosť voči mal. deťom, hoci mu táto vyplýva priamo zo zákona o rodine, ako aj z rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp zn. 4P/92/2017 zo dňa 17.01.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.01.2018 a ktorým bol zaviazaný povinnosťou prispievať na výživu mal. T. B. mesačne sumou 60,- eur a na výživu mal. B. B. mesačne sumou 80,- eur, vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky detí L. B., a to aj napriek tomu, že vzhľadom na svoje možnosti a schopnosti na výživu mal. detí prispievať mohol, čím mu za uvedené obdobie až do dňa vyhlásenie rozsudku vznikol dlh na výživnom voči maloletým deťom v sume 1.120,- eur.

Za to mu bol uložený podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák., pri nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Tr. zák., ani žiadnej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zák., trest odňatia slobody na 4 /štyri/ mesiace nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol obžalovaný na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, obžalovaný podal odvolanie, k čomu v následne predloženom písomnom odôvodnení uviedol, že sa snaží si nájsť prácu a splatiť dlžné výživné na maloleté deti, dostal ponuku práce, no podmienkou bolo otvorenie si živnosti, čo sa mu ale nepodarilo, bolo dovolenkové obdobie. Poslal si žiadosti do zamestnania a čaká na pohovor. Je si vedomý svojej chyby, ľutuje, že to došlo tak ďaleko. Poukazoval na ťažké obdobie korony, kedy mal sľúbenú prácu, musel čakať na materiál, nemal z čoho žiť, nepoberá žiadnu podporu, nie je finančne zabezpečený, žije u priateľky. Žiada o odklad, snaží si nájsť si prácu a splatiť dlh, napriek finančným ťažkostiam chce platiť plné výživné a nepožiadat' o zníženie výživného.

Na základe takto podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku /ďalej len Tr. por./, v zmysle ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a nezistiac také chyby, po vykonaní svojej prieskumnej povinnosti zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Obžalovaný vyhlásil, že je nevinný, a že doplatil, čo mal, pričom v prípravnom konaní potvrdil, že s bývalou manželkou má dve deti, T. B. a B. B., ktoré boli po rozvoде zverené matke a on bol zaviazaný súdom platiť výživné vo výške 80,- eur na B. a 60,- eur na T. a že si plne uvedomuje svoju vyživovaciu povinnosť, no výživné neplatil, lebo mal dlhy na ubytovaní, ktoré už vyrovnal. K svojim príjmom v predmetnom období uvádzal, že dávky v hmotnej núdzi nepoberá, ani o nich nežiadal, nevlastní žiaden hnutelný ani nehnuteľný majetok. Poukazoval na to, že pracoval u D. U., u ktorého skončil dňa 01.07.2020, pričom dodal, že zarábala mesačne aj 1.670,- eur, keďže pracoval aj na rôznych brigádach a zarobil mesačne aj 600,- eur. Takto uviedol, že jeho príjem v období od 07.10.2019 do 30.06.2020, teda počas doby trvania pracovného pomeru u D. U., bol postačujúci na platenie výživného. K svojim výdavkom uvádzal len, že na telefón platil 6,- eur a na svoje bývanie svojej priateľke sumou 60,- eur prispieval, pričom stravu mu platí priateľka. S deťmi sa nestretáva, inú vyživovaciu povinnosť nemá. Na hlavnom pojednávaní dňa 02.07.2020 uviedol, že od posledného pojednávania neuhradil ani bežné ani dlžné výživné, lebo mu to nevyšlo.

Obžalovaný T. B. teda sám potvrdil dosahovanie príjmu v rozhodnom období, ktoré mu zjavne umožňovalo riadne plnenie si vlastnej vyživovacej povinnosti k oboj svojim deťom aj v súdom určenom rozsahu. Z nedodržavania splátok výživného a z neúplného prispievania na výchovu a výživu maloletých detí ho priamo usvedčuje svedkyňa L. B., ktorá ako matka oboch maloletých detí uviedla, že odkedy sa s obžalovaným rozvedli, tak obžalovaný len zo začiatku celkom platil určené výživné, o deti sa však vôbec nezaujímala, 5 rokov ich nevidel a ani im nevolal. K výživnému uviedla údaje, ktoré zodpovedajú aj listinnými dôkazmi potvrdeným skutočnostiam, a to, že obžalovaný výživné na deti za rok 2020 v januári zaplatil 140,- eur dňa 28.02.2020, vo februári 140,- eur zaplatil dňa 28.02.2020, v marci zaplatil 140,- eur dňa 14.04.2020, v septembri zaplatil dňa 18.09.2020 sumu 140,- eur, v novembri zaplatil dňa 26.11.2020 sumu 140,- eur, pričom v roku 2021 zaplatil 20.02.2021 sumu 2 x po 140,- eur, potom 19.03.2021 zaplatil 3 x po 140,- eur. Dodala, že si musela vybaviť náhradné výživné v sume 140,- eur, ktoré poberala od júna 2020 do februára 2021, pričom po tom, čo jej obžalovaný sčasti výživné poslal, musela sumu 420,- eur vrátiť štátu. Podľa rozhodnutia ÚPSVaR bolo náhradné výživné k 04.03.2021 znížené u oboch detí na nulu. Sama pritom od februára 2020 do decembra 2020 bola práceneschopná a poberala nemocenské. L'ahkovázosti prístupu obžalovaného k plneniu si vlastnej vyživovacej povinnosti nasvedčuje aj správa ÚPSVaR v Starej Ľubovni, že obžalovaný bol 16.11.2019 vyradený z evidencie o zamestnanie z dôvodu výkonu práce na základe dohody o pracovnej činnosti u zamestnávateľa - D. U., Ž. XX a že od 13.07.2020 bol obžalovaný vedený ako uchádzač o zamestnanie, no prácu v Tatranskej Lomnici odmietol z dôvodu komplikovaného cestovania a na miesto skladníka v Starej Ľubovni nespĺňal kvalifikačné predpoklady, keďže má zadržaný vodičský preukaz. Podľa správy Sociálnej poisťovne, od 07.10.2019 do 30.06.2020 bol obžalovaný evidovaný ako dohodár u D. U., Ž. XX a od 01.07.2020 už nie je vedený ako platiteľ poisťného. Na dávkach v nezamestnanosti v období od 19.03.2021 do 30.04.2021 mu z dôvodu predĺženia podporného obdobia bolo vyplatených v marci 2021 v sume 143,90 eur a v apríli 2021 v sume 332,10 eur. Podľa potvrdenia D. U., Ž. XX, bol obžalovaný zamestnaný u neho od 07.10.2019 do 30.06.2020 na dohodu o pracovnej činnosti a jeho príjem za toto obdobie bol spolu 733,33 eur. Pritom podľa správy Daňového úradu, základ dane mal obžalovaný za rok 2019 vo výške 1.988,97 eur, no ku dňu 03.06.2021 nepodal daňové priznanie za rok 2020. Živnostenské podnikanie má obžalovaný pozastavené od roku 2015. Správa od mobilného operátora potvrdzuje jeho priznané náklady naposledy vo výške 6,- eur v 11/2019.

Osoba obžalovaného tiež nasvedčuje ľahkováznemu prístupu k plneniu si základnej povinnosti občana, povinnosti nepáchať protiprávne činy, najmä priestupky a trestné činy, keď podľa výpisu z evidencie priestupkov pred žalovaným obdobím bol postihnutý za dva priestupky a podľa registra trestov má dva záznamy, z toho v jednom prípade je odsúdenie nezahladené, a to odsúdenie za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., keď trestným rozkazom Okresným súdom Kežmarok sp. zn. 0T/7/2019 zo dňa 11.02.2019, právoplatným toho istého dňa, mu bol uložený aj trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu tohto trestu na skúšobnú

dobu na 18 mesiacov /od 12.02.2019 do 12.08.2020/. Je potom zjavné, že predmetný úmyselný prečin spáchal v čase plynutia skúšobnej doby uloženej za uvedený úmyselný prečin.

Povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať spočíva nielen v poskytovaní peňažného plnenia, ale aj v povinnosti vyživovať a zaopatrovať oprávnenú osobu v naturálnej forme, to znamená vo faktickej starostlivosti poskytovať dieťaťu stravu, oblečenie, bývanie, starostlivosť o jeho zdravie, čistotu a pod.. (R 26/1982)

Neplnením vyživovacej povinnosti sa rozumie stav, keď oprávnená osoba nedostane všetko, čo je obsahom vyživovacej povinnosti (porovnaj § 62 a nasl. zákona o rodine). (R 22/1992)

Osoba, ktorá má zákonnú povinnosť vyživovať iného, musí využiť všetky možnosti na to, aby si túto povinnosť v reálne možnej výške splnila, bez ohľadu na to, že mu podnikateľská činnosť dočasne neprináša zisky v takom rozsahu, z akého sa vychádzalo pri určení výšky jeho vyživovacej povinnosti. (R 23/1999-I.)

Oproti tomu, že vlastnou aktivitou si obžalovaný vedel vytvoriť podmienky pre dosahovanie príjmu viacnásobne prekračujúcemu sumu súdom určeného výživného na obe jeho maloleté deti, ak odkazuje v podanom odvolaní na zmenu svojich pomerov a ťažkosti s hľadaním zamestnania, také ospravedlňovanie neplnenia jeho vyživovacej povinnosti vyznieva ako účelové aj z toho hľadiska, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by trpel zdravotnými či inými objektívnymi obmedzeniami na riadne a včasné plnenie si tejto zákonnej povinnosti. Obžalovaný úmyselne spáchal prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. tak, ako to zodpovedá skutkovým zisteniam okresného súdu.

Nekritický vzťah obžalovaného k svojej trestnej činnosti, ktorou poškodzoval svoje maloleté deti neplnením svojej vyživovacej povinnosti a takto konal v rámci sledovaného obdobia, spochybňuje záver, že by už niektorým z tzv. alternatívnych trestov bol dosiahnutý účel trestu. Jediným druhom účinného trestu je tak trest odňatia slobody, ktorý ale nemožno podmiennečne odložiť, a to ani s probačným dohľadom, pretože tomu bráni zákonná prekážka uvedená v § 49 ods. 2 Tr. zák. resp. § 51 ods. 1 Tr. zák..

Bolo v súlade s účelom trestu, po zhodnotení všetkých skutočností uvedených v § 34 Tr. zák. postupovať tak, ako postupoval okresný súd aj pri výmere trestu. Splnenie zákonných podmienok uvedených v § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. správne viedlo okresný súd k zaradeniu obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Treba zdôrazniť, že popri jeho povinnosti vo vzťahu k zaplateniu dlžného výživného, stále obžalovanému trvá povinnosť riadne a včas platiť aj bežné výživné, čo samozrejme na neho kladie zvýšené nároky peňažné prostriedky v prospech svojich maloletých, nezaopatrených detí, zabezpečiť a riadne a včas ich uhrádzať.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.